

Buồn

Hai đứa mình đi chơi hồ sen. Trời mưa. Mưa đã ướt đầu em. Anh che em hụi bàn tay nhỏ, anh hái lá mà che em, nhen!

Hoa mỉm cười. Và, em mỉm cười, một hoa trên nước, một trên môi. Hoa xinh, người đẹp, anh yêu quá! Hoa với người, ai biểu xứng đôi?

Mình từ Đà Lạt xuống Phương Lâm, mình băng núi cả, vượt rừng thâm. Đường xa chi mấy ngày hôm đó, đã được bằng em: một đóa trăng...

Ôi trăng! Hoa! Nguyệt! Nguyệt và Hoa...Đời thái bình mong tiếp thái hòa. Có ước mơ nào không đẹp nhỉ? Trăng tròn duyên mộng của đôi ta!

Bến duyên, bến mộng, thuyền trăng đỗ, mây húng sao vòng nguyệt quế trao. Anh vén tóc em choàng nguyệt quế, sen bùng chớp mắt: Giấc Chiêm Bao!

*

Té ra tự nãy giờ mơ tưởng...

Em, ánh sao còn chớp chớp khuya

Em vẫn Quê Hương, anh đất khách!

Buồn, mông mênh, biết thuở nao về?

Trần Văn Lệ